

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב טוראי מרים (מירי) לוי ז"ל

בת רחל ומשה
נולדה בירושלים
בתאריך ד' בכסלו תשל"ה, 18/11/1974
התגוררה בירושלים
התגייסה בינואר 1993
שרתה בחיל הכללי
נפלה בעת מילוי תפקידה, בתאונת דרכים
בתאריך כ"ח באייר תשנ"ד, 9/5/1994
נקברה בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 12 שורה: 10 קבר: 1

הותירה אחריה הורים, אחות ושני אחים

בת 20 בנפלה

קורות חיים

בת רחל ומשה. נולדה ביום ד' בכסלו תשל"ה (18.11.1974) בירושלים, אחות בכורה לאודליה, אבי ואשרי. מרים נקראה על שם סבתה, אם אביה, אך הכול כינו אותה מירי. ינקותה עברה עליה בצל היוולדה במשקל זעיר, בתחילת החודש השביעי להריון. הרופאים הביעו ספקות באשר לעתידה, אך הוריה של מירי שאבו עידוד מקצב התפתחותה ולא פסקו להאמין אף לרגע כי מירי תגדל ותהיה בריאה לחלוטין. ואמנם, לא היה גבול לאושרם כאשר מקץ שלושה וחצי חודשים יצאה מירי מבית החולים. כשהייתה מירי כבת חמש עברה משפחתה לשכונת תלפיות בירושלים ומירי ביקרה בגן הילדים "החורשה". לאורך שנות ילדותה היתה נתונה במעקב גדילה, אך על אף שהותה הממושכת באינקובטור התברר שמירי השלימה את החסר ולדברי הרופאים התפתחותה היתה מושלמת.

מירי החלה את לימודיה היסודיים בבית-הספר "גאולים" וסיימה בבית-הספר "זלמן ארן". היא היתה מהבולטים בכיתה ונחשבה לתלמידה מצטיינת. אופיה הנדיב והצנוע הלך והתגבש ובהגיעה לגיל בת מצווה החליטה לוותר על מסיבה וביקשה להמיר זאת בטיול מחוץ לחוף עם

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

אמה בארצות הברית. הוריה לא חסכו מאמצים, אך ברגע האחרון, לאחר שנעשו כל ההכנות, התחרטה מירי וביקשה לקצר את משך הטיול ובלבד שהמשפחה כולה תצא ביחד. כך בילתה מירי, עם הוריה ועם אחיה, נופש בלתי נשכח ביוון.

בהגיעה לגיל תיכון למדה מירי אדריכלות בבית-הספר התיכון "אורט נביאים". גם שם בלטה בהצטיינותה, הגיעה להישגים גבוהים מאוד בבחינות הבגרות והסבה נחת רבה להוריה. היא גילתה התעניינות מיוחדת בהיסטוריה של עם ישראל ובהתפתחות המדינה. ההזדהות הרגשית שהפגינה בעבודות שכתבה על נושא השואה, כאילו חוותה בעצמה את האירועים ההיסטוריים, מהווה עד היום חידה עבור בני משפחתה. ביסודיות אופיינית חקרה לעומק את נושא המאבק להקמת המדינה - היא קראה חומר רב וראיינה לא מעט אנשים. עבודת מחקר מיוחדת הקדישה לסבה, אבי אביה, שהיה איש אצ"ל, וכתבה עבודה נוספת על איש הלח"י המפורסם גיימי אלבלק. אהבתה העזה של מירי לארץ ישראל השתקפה בדעותיה הפוליטיות הנחרצות, כמו גם באהבת שירי ארץ ישראל. לא אחת התבטאה מירי כי "לפלשתינים יש עשרים ואחת מדינות לחיות בהן ואילו לנו יש רק ארץ אחת". היא זעמה על בני גילה המשתמטים מהשירות בצה"ל והתרחקה מהם. כיאה לבת בכורה נהגה מירי בבגרות ביחסיה עם אחותה ועם אחיה. כשהגיע אחיה למצוות, ארגנה מירי את מסיבת בר המצווה, דאגה לכל הפרטים, הנחתה את הערב בכשרון רב וקצרה מחמאות.

בשלהי חודש ינואר 1993 גויסה מירי לצה"ל. היא התעקשה על זכותה לשרת בצבא, על אף הפרופיל הרפואי הנמוך שנקבע לה עקב מגבלות ראייה. היא סיימה טירונות והוצבה לשרת כשרטטת, במחנה עופר שליד ירושלים. לאחר תקופה קצרה הועלתה לדרגת רב"ט. מפקדיה התרשמו ממידת האחריות שגילתה וציינו את מסירותה לעבודה ואת נכונותה לעזור בכל עת. על כך הוענקה לה ביום העצמאות של שנת 1994 תעודת חיילת מצטיינת.

ביום כ"ח באייר תשנ"ד (9.5.1994) נפלה מירי בעת מילוי תפקידה, בתאונת דרכים שאירעה במהלך נסיעתה בתפקיד, מצומת גבעת זאב לבסיס בו שירתה. נהג הרכב בו נסעה איבד את השליטה על הרכב, סטה לשולי הכביש והתהפך. מירי הובאה למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. בת עשרים היתה בנופלה. הותירה הורים, אחות ושני אחים.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

במכתב ניחומים למשפחה השכולה כתב מפקדה של מירי: "אהבנו את מירי מאוד והערכנו אותה כאדם, כתברה וכחיילת לדוגמה. מירי היתה חיילת אהודה ומקובלת מאוד על חיילי היחידה אשר אהבו והעריכו אותה מאוד. פעמים רבות התנדבה מירי לעבוד ולעזור לחבריה עד השעות הקטנות של הלילה. ואכן, התנהגותה זו העמידה אותה ביום העצמאות האחרון כחיילת מן השורה הראשונה ועל כך הוענק לה התואר 'חיילת מצטיינת', מטעם מפקד היחידה. אחת לדור מתברך מפקד בחיילת כמו מירי".

משפחתה של מירי הנציחה את זכרה בבית הכנסת "בנוי לתלפיות" בשכונת ארנונה בירושלים. בעזבונה נמצאו ציורים מקסימים וכן כתבים רבים וחומר ספרותי.

גאלא שיגלע אירו .

אירו צפ אבא .

המלשחה
השני וקש אבא (ג'גה) פאחים פאלה אהחחיים
ניפכצ אני הום אפצק פיקר ופיסה שפיה אנו
חחיים .

אירי אי כאוני ווצע אה צפ כאב .
שפאל ניפכצ צפ כאב .

כסבגא ניפכרה פיה הכאל כפול
אבא אבא שקובר אה פדה שפול !
אין שום איהי השום שפה בלולא שיכילה אמאר אה הכאל
ואנתם !!!

גבקש אני אהקב"ה כמו פלקחה אה פדה שפול
כך תו ב"ה זגאא שפב עפאשיק וקצב אה השלושה
שניתנו שיבצלו חחיים ארובים .

תת"י אה אוי דיאן אצן בי אבאל אה אחחייק .
פיה גצולה חחיים וצבג גצולה אהחיים .
אז היינו באויים אצ .

אבא .

2

אני זוכר את הפסיכואנליזה שלך אחרת. איך חשתי היה לימני
כיה של המופל.

אני זוכר את היום הבושהו בו' פנינו אליך אני ואיגא עזנין.
בחנו שש' תיסצצרי תקבי בצצנו למחזיון אישך ניכנס
אלנ"נים. במקום שלה תקבי אני טאגא בבינו.

ובך המשה עעצנך איני זוכר שאגא היה פוקחה אונך
עסיפא "פסיכיה" בקבסה, ומולכה כשפאסטו סאכר עק טא
דע"ין. עז שוב אתה חחח ניכנס הדירה בוכה טאגא
שהיכנסו בחיתה קורטיוב ען "מסה-צ"ן".

עקתי אליך אני עקבסה אישה ושינמתי. סבאם כפף ענק כבי
שינתתו אליך.

אתה הניתוח ביני אני וסבתא עקבסה בצוק בקוד שיכחה טאג
כשקניימ שלך עזנין סגורה הגיחה הבישוני שלך היה: טאגא.
אני זוכר איך אני וסבתא פכצנו בבכי מחיתרעשה.

ובך עברו הצמ"מ, הימי, מאווה סיונים שלך בגור ספר. הימי
שוגר עזנין בגבורה ע"כ במוגה.

לעצמתי חלא החסרתי מידק בלום .
ולפעמים בזיחה אחרי ערכת אני ילמד עם עצמי אויסק
דמגט אוסי, אחי אני איש .

הכנסנו עק אהבה אנחש ישהול בכמילה דבולמה .

סבא שהיה בא צל"ט טבל שדרי אי רוב אחמנה ישפול .
ב היתלים שלנו בצפון , הוצפה לסייל באלף וילא בול" .
אהב- סיפורים אל המדינה שבדק , רציה להכיר אנשים
שהשתדלו בהקמה המדינה כמו ימי אנבלק מהח"י .
אם כתבה עליו סיפור .

ואחרי כל זה דשיה לר כל המלמדים עתידים , אפילו לר
פופולר נמוק כמי שלק . שיפולר אישומה , נילמה אינהג"ם .
ונק לתי מונק מיני שלי שמדגי סיפורים עליק .
וגה אינהרר לי , שגילתי בהיח"ל לאלק" , וילא יצדתי
ואסיים מיני שלי ~~ל~~ אינהוק (לום הלמיה שלק ;
היה מצננה בחיים ולצבה לתנו מצננה להחיים .
הוא בו לפסיק עתשה עליק זה לאי הסחרון .

אבא

איתך שיה שנינום אי דראש שכתבה שאלה פתחה אי אלה
אתה עכשיו.

אז! את תנינו זכרים אל קורני

לאל תבבו אלני

בי אל אתה אינובי.

ולבד אני אי מפוזר במעורבותי

לדמי אי הפלג האמיתי.

נימצא אני עומד

כך אתם אל מרעלים בי

רשמי תחת מעליכם אנכי.

איני.

איני.

כך אתה יתקן ומדמי סיפורים אליך

ואל אב עיך ואל המצוה שלי

התבונה היתה?

אתה הן אל שנים.

ואולי הנה ^התאריך התאריך

איני.

איני עם אתה שלי אל הן סיפורים

של אתה בכל שאלה הפלגים?

איני.